

placą za posiłki takie ceny, jak pracownicy zakładu zleceniobiorcy, chyba że na podstawie przepisu § 9 i § 11 ust. 1 uchwały:

- 1) zleceniobiorca wydaje posiłki swoim pracownikom po cenach niższych, niż to wynika z zasad odpłatności określonych w § 7 ust. 1, 2 i 3, a pracownikom zleceniodawcy takie uprawnienia nie przysługują,
- 2) zleceniodawca korzysta z uprawnień do stosowania niższej odpłatności pracowników za posiłki niż określona w § 7 ust. 1, 2 i 3, nie przysługującej pracownikom zleceniobiorcy.

Warunki odpłatności, o których mowa w pkt 1 i 2, powinny być określone w umowie zawartej między stronami.

3. Ustalone w § 7 ust. 1, 2, 3 i 5 zasady odpłatności obowiązują przy stosowaniu w placówkach żywienia przyzakładowego samoobsługi. Przy wprowadzeniu w tych placówkach — za zgodą rady zakładowej zakładu pracy — obsługi kelnerskiej (podających do stołu), jej koszt obciąża konsumentów przez odpowiednie zwiększenie cen posiłków, potraw, napojów i artykułów spożywczych. Nie dotyczy to wypadków, w których zastosowanie samoobsługi jest niemożliwe z przyczyn lokalowo-technicznych.

§ 9. 1. Pozostają nadal w mocy korzystniejsze niż określone w § 7 zasady odpłatności za posiłki, jeżeli na podstawie obowiązujących w dniu wejścia w życie uchwały przepisów lub układów zbiorowych pracy przysługują one w danym zakładzie pracy osobom, wymienionym w § 5 ust. 2.

2. Zasada, o której mowa w ust. 1, dotyczy odpowiednio także innych warunków wyżywienia, jeżeli są one korzystniejsze niż przewidziane w uchwale.

§ 10. Różnicę między kosztami żywienia przyzakładowego a odpłatnością konsumentów i innymi wpływami z tej działalności pokrywa w całości zakład pracy.

§ 11. 1. Przewodniczący Komitetu Pracy i Plac określi w uzgodnieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Centralną Radą Związków Zawodowych zasady wydawania pracownikom przez zakłady pracy posiłków profilaktycznych i regeneracyjnych-wzmacniających oraz zasady odpłatności za te posiłki.

2. Minister Sprawiedliwości określi placówki żywienia przyzakładowego w podległych mu jednostkach, do których postanowienia uchwały nie mają zastosowania.

3. Minister Rolnictwa określi zasady organizacji żywienia przyzakładowego w państwowych przedsiębiorstwach go-

spodarki rolnej i państwowych gospodarstwach rolnych, podległych mu lub przez niego nadzorowanych.

§ 12. Zaleca się zarządom centralnych związków spółdzielczych oraz organizacjom społecznym innym niż określone w § 1 uregulowanie działalności prowadzonego przez nadzorowane jednostki żywienia przyzakładowego zgodnie z zasadami niniejszej uchwały.

§ 13. 1. Tracą moc wszystkie dotychczasowe przepisy w sprawach uregulowanych w niniejszej uchwale, a w szczególności traci moc uchwała nr 118 Prezydium Rządu z dnia 21 lutego 1951 r. w sprawie zasad prowadzenia stołówek pracowniczych i tworzenia oddziałów zaopatrzenia robotniczego (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-19, poz. 246 i Nr A-26, poz. 330 oraz z 1956 r. Nr 57, poz. 620).

2. W uchwale nr 244 Rady Ministrów z dnia 11 maja 1956 r. w sprawie zmian w organizacji i działalności oddziałów zaopatrzenia robotniczego (Monitor Polski z 1956 r. Nr 57, poz. 620 i Nr 99, poz. 1137 oraz z 1957 r. Nr 37, poz. 239) skreśla się § 17 pkt 1 lit. b) oraz § 21 ust. 1 pkt 1.

3. W zarządzeniu nr 13 Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1961 r. w sprawie rozszerzenia usług stołówek pracowniczych i studenckich (Monitor Polski Nr 10, poz. 56) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule zarządzenia oraz w pierwszym zdaniu skreśla się wyrazy „pracowniczych”;
- 2) § 1 nadaje się brzmienie:
„§ 1. Przepisy zarządzenia dotyczą stołówek studenckich, zwanych dalej „stołówkami”;
- 3) w § 3 ust. 2 zwrot „— poza pracownikami (studentami) zakładów pracy (uczelni)” zastępuje się zwrotem „— poza studentami uczelni”, a w § 3 ust. 3 skreśla się wyraz „przyzakładowych”;
- 4) w § 7 w zdaniu pierwszym skreśla się wyrazy „zakładów pracy”, w pkt 1 lit. a) skreśla się wyrazy „przez zakład pracy”, w pkt 1 lit. b) skreśla się wyrazy „zakładu pracy lub instytucji” i „zakład pracy lub instytucja”, a po wyrazie „przeznacza” dodaje się wyraz „się”;
- 5) skreśla się § 8 i 10.

§ 14. Wykonanie uchwały porucza się zainteresowanym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz przewodniczącym prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 15. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

2

UCHWAŁA Nr 299 RADY MINISTRÓW

z dnia 24 grudnia 1971 r.

w sprawie umundurowania funkcjonariuszy administracji celnej.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. — Prawo celne (Dz. U. Nr 33, poz. 166) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Funkcjonariuszom administracji celnej przysługuje umundurowanie służbowe. Są oni zarazem obowiązani pełnić służbę w umundurowaniu.

2. Prezes Głównego Urzędu Cel może zezwolić, a w razie potrzeby polecić pełnienie służby w ubraniu cywilnym.

3. Przepis ust. 1 nie dotyczy funkcjonariuszy obsługi w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. w sprawie uposażenia funkcjonariuszy administracji celnej (Dz. U. Nr 35, poz. 210), z wyjątkiem starszych woźnych, woźnych i portierów.

§ 2. 1. Wykaz przedmiotów umundurowania oraz okresy ich używalności zawiera załącznik nr 1, natomiast opis i wzór oznak służbowych — załącznik nr 2 do uchwały.

2. Prezes Głównego Urzędu Ceł ustala szczegółowy opis oraz zasady i sposób noszenia umundurowania.

§ 3. 1. Prawo do umundurowania funkcjonariusz mianowany nabywa w dniu objęcia służby, a zatrudniony na podstawie umowy o pracę — w dniu podjęcia pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

2. Prawo do ponownego przydziału określonego przedmiotu umundurowania funkcjonariusz nabywa z upływem okresu jego używalności.

3. Okres używalności poszczególnych przedmiotów umundurowania liczy się od dnia, w którym funkcjonariusz nabywa prawo do przydziału tego przedmiotu.

4. Po upływie okresu używalności umundurowanie przechodzi na własność funkcjonariusza.

§ 4. 1. W razie utraty lub zniszczenia określonego przedmiotu umundurowania przed upływem okresu używalności funkcjonariusz otrzymuje nowy przedmiot umundurowania:

- 1) bezpłatnie — jeżeli utrata lub zniszczenie nastąpiły bez winy funkcjonariusza podczas wykonywania obowiązków służbowych,
- 2) za zwrot wartości utraconego lub zniszczonego przedmiotu umundurowania, jaka odpowiada okresowi od dnia utraty lub zniszczenia do końca okresu używalności — jeżeli utrata lub zniszczenie przedmiotu umundurowania nastąpiły w okolicznościach innych niż określone w pkt 1.

2. W wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie Prezes Głównego Urzędu Ceł może zezwolić na przydział umundurowania na zasadzie określonej w ust. 1 pkt 1, jeżeli utrata lub zniszczenie przedmiotu umundurowania nastąpiły nie przy wykonywaniu przez funkcjonariusza obowiązków służbowych, lecz bez jego winy.

§ 5. W razie rozwiązania stosunku służbowego lub umowy o pracę przed upływem okresu używalności przedmiotu umundurowania, jeżeli rozwiązanie nastąpiło z winy funkcjonariusza albo na jego wniosek lub na skutek wypowiedzenia dokonanego przez funkcjonariusza, funkcjonariusz obowiązany jest uiścić równowartość przedmiotu umundurowania, jaka odpowiada okresowi od dnia rozwiązania stosunku służbowego lub umowy o pracę do upływu okresu używalności danego przedmiotu.

§ 6. 1. Umundurowanie wydaje się bezpłatnie w postaci gotowych przedmiotów umundurowania lub w postaci odpowiednich materiałów z równoczesną wypłatą zryczałtowanej kwoty pieniężnej na koszty uszycia.

2. Prezes Głównego Urzędu Ceł ustala wysokość zryczałtowanej kwoty pieniężnej na koszty uszycia umundurowania oraz zasady jego wypłacania.

3. W zamian umundurowania w postaci określonej w ust. 1 wypłaca się równoważnik pieniężny, jeżeli:

- 1) Prezes Głównego Urzędu Ceł zezwolił lub polecił funkcjonariuszowi pełnienie służby w ubraniu cywilnym,
- 2) funkcjonariuszowi nie przydzielono przysługującego umundurowania, a stosunek służbowy lub umowa o pracę ulegają rozwiązaniu.

4. Równoważnik pieniężny w zamian przedmiotów umundurowania wypłaca się w stosunku rocznym, w wysokości ustalonej przez Prezesa Głównego Urzędu Ceł za dany rok kalendarzowy. Do równoważnika pieniężnego stosuje się odpowiednio przepis § 5.

§ 7. Umundurowanie przydzielone na podstawie niniejszej uchwały i wypłacony w zamian równoważnik pieniężny wolne są od podatku od wynagrodzeń.

§ 8. 1. Funkcjonariusze administracji celnej mogą nosić umundurowanie także poza służbą.

2. Zabrania się wykonywania w umundurowaniu prac naruszających powagę funkcjonariusza służby celnej.

3. Po rozwiązaniu stosunku służbowego lub umowy o pracę funkcjonariusz nie może nosić oznak służbowych na umundurowaniu.

§ 9. 1. Traci moc uchwała nr 345 Rady Ministrów z dnia 29 sierpnia 1957 r. w sprawie umundurowania pracowników administracji celnej (Monitor Polski Nr 76, poz. 467).

2. Przepisy niniejszej uchwały stosuje się odpowiednio do funkcjonariuszy, którym umundurowanie wydano przed wejściem jej w życie.

§ 10. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Handlu Zagranicznego.

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

Załącznik nr 1 do uchwały nr 299
Rady Ministrów z dnia 24 grudnia
1971 r. (poz. 2).

TABELA PRZEDMIOTÓW UMUNDUROWANIA FUNKCJONARIUSZY ADMINISTRACJI CELNEJ

Poz.	Przedmioty umundurowania	Rodzaj materiału	Okres używalności
1	2	3	4
1.	Plaszcz zimowy *)	tkanina wełniana 100% (sukno) lub inna tkanina o podobnych cechach technicznych	3 lata
2.	Kurtka mundurowa i dwie pary spodni zimowych dla mężczyzn, a dla kobiet dwie spódnice zimowe *)	tkanina wełniana 100% lub z dodatkiem włókien chemicznych	2 lata

Poz. 1	Przedmioty umundurowania 2	Rodzaj materiału 3	Okres używalności 4
3.	Kurtka mundurowa i jedna para spodni letnich dla mężczyzn, a dla kobiet jedna spódnica letnia *)	tkanina wełniana 60% lub z włókien chemicznych (tropik)	2 lata
4.	Wiatrówka *)	popelina	3 lata
5.	Czapka letnia dla mężczyzn, a dla kobiet furażerka lub beret *)	tkanina wełniana lub z włókien chemicznych	2 lata
6.	Czapka zimowa *)	tkanina wełniana 100% (sukno) i materiał imitujący futro	3 lata
7.	Trzy koszule bawełniane koloru białego lub stalowego albo koszule z innych tkanin o wartości zbliżonej do wartości trzech koszul bawełnianych	tkanina bawełniana (popelinowa) lub włókno chemiczne	1 rok
8.	Krawat koloru czarnego	włókno chemiczne	1 rok
9.	Obuwie (trzewiki lub półbuty) koloru czarnego	skórzane	1 rok
10.	Szalik *)	wełniany lub z włókien chemicznych	2 lata
11.	Rękawiczki	skórzane	2 lata

*) Kolor umundurowania szaro-zielony, na kołnierzu płaszcza, kurtki mundurowej i wiatrówki patki z oznakami służbowymi; na czapce (furażerke, berecie) oraz guzikach płaszcza i kurtki — godło państwowe.

Załącznik nr 2 do uchwały nr 299 Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 1971 r. (poz. 2).

OPIS OZNAK SŁUŻBOWYCH DLA FUNKCJONARIUSZY ADMINISTRACJI CELNEJ

Funkcjonariusze administracji celnej noszą na umundurowaniu następujące oznaki służbowe:

1) na czapce letniej — pośrodku ronda nad otokiem godło państwowe, na otoku zaś emblemat administracji celnej, a ponadto wzdłuż górnej krawędzi otoku:

a) prezes i wiceprezes Głównego Urzędu Cel — taśmą koloru srebrnego, szerokości 12 mm,

b) naczelnik wydziału, kierownik referatu, kierownik ośrodka szkoleniowego, starszy inspektor i starszy radca w Głównym Urzędzie Cel oraz naczelnik urzędu celnego, zastępca naczelnika urzędu celnego i starszy

inspektor w urzędach celnych — dwa płaskie sznury koloru srebrnego, szerokości 6 mm,

c) inspektor, radca i starszy referent w Głównym Urzędzie Cel oraz inspektor, dyspozytor, kierownik oddziału, kierownik działu, kierownik zmiany, kierownik referatu, kierownik posterunku, starszy kontroler celny, kontroler celny i młodszy kontroler celny w urzędach celnych — jeden płaski sznur koloru srebrnego, szerokości 6 mm,

d) pozostali funkcjonariusze noszą czapki letnie bez płaskiego sznura;

2) na kołnierzu płaszcza, kurtki, wiatrówki — patki z oznakami służbowymi według następujących wzorów:

a

b

c

d

e

f

g

h

i

j

z tym że patki te noszą:

- a) prezes Głównego Urzędu Cei — patkę według wzoru oznaczonego lit. a,
- b) wiceprezes Głównego Urzędu Cei — patkę według wzoru oznaczonego lit. b,
- c) naczelnik wydziału w Głównym Urzędzie Cei oraz kierownik ośrodka szkoleniowego — patkę według wzoru oznaczonego lit. c,
- d) kierownik referatu w Głównym Urzędzie Cei oraz naczelnik urzędu celnego I i II klasy — patkę według wzoru oznaczonego lit. d,
- e) starszy inspektor i starszy radca w Głównym Urzędzie Cei oraz zastępca naczelnika urzędu celnego I i II klasy i starszy inspektor w urzędzie celnym — patkę według wzoru oznaczonego lit. e,
- f) inspektor w Głównym Urzędzie Cei oraz dyspozytor, kierownik oddziału i kierownik działu w urzędzie celnym — patkę według wzoru oznaczonego lit. f,
- g) radca w Głównym Urzędzie Cei oraz kierownik zmiany, kierownik referatu i kierownik posterunku celnego w urzędzie celnym — patkę według wzoru oznaczonego lit. g,
- h) inspektor i starszy kontroler celny w urzędzie celnym — patkę według wzoru oznaczonego lit. h,
- i) starszy referent w Głównym Urzędzie Cei oraz kontroler celny, młodszy kontroler celny i starszy referent w urzędzie celnym — patkę według wzoru oznaczonego lit. i,
- j) pozostali funkcjonariusze administracji celnej — patkę według wzoru oznaczonego lit. j.

3

UCHWAŁA Nr 300 RADY MINISTRÓW

z dnia 24 grudnia 1971 r.

w sprawie zawierania umów kontraktacji tytoniu oraz cen skupu liści i nasion tytoniu krajowego.

Na podstawie art. 1 ust. 5 dekretu z dnia 24 czerwca 1953 r. o uprawie tytoniu i wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. Nr 34, poz. 144) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Umowy kontraktacji tytoniu mogą być zawierane z właścicielami, dzierżawcami lub użytkownikami gospodarstw rolnych, rolniczymi spółdzielniami produkcyjnymi, kółkami rolniczymi oraz państwowymi gospodarstwami rolnymi.

2. Niedozwolone jest zawieranie umów kontraktacji tytoniu z pracownikami stale zatrudnionymi w przemyśle tytoniowym oraz z osobami pozostającymi z nimi we wspólnocie gospodarczej.

§ 2. 1. Umowy kontraktacji powinny określać odmiany tytoniu uprawianego wyłącznie z nasion dostarczanych przez przedsiębiorstwo przemysłu tytoniowego; uprawa innych odmian lub z innych nasion jest niedozwolona.

2. Dozwolone jest użycie na zakontraktowanej plantacji rozsady tytoniu pochodzącej od innego producenta, jeżeli w ramach kontraktacji tytoniu uprawia on tę samą odmianę.

3. Nasiona tytoniu mogą być produkowane wyłącznie na podstawie zamówienia przedsiębiorstwa przemysłu tytoniowego.

§ 3. 1. Ustala się ceny skupu liści i nasion tytoniu w wysokości określonej w załącznikach nr 1 i 2 do uchwały.

2. Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu:

- 1) zastosuje ceny skupu, o których mowa w ust. 1, w taryfie wykupu tytoniu,
- 2) określi zasady klasyfikacji liści tytoniu w zależności od

zabarwienia, treściwości, wilgotności, uszkodzeń mechanicznych i chorobowych oraz stopnia zanieczyszczenia.

§ 4. Upoważnia się Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu do:

- 1) dokonywania, w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Przewodniczącym Państwowej Komisji Cen, zmian cen skupu liści i nasion tytoniu, o których mowa w § 3 ust. 1, pod warunkiem, że zmiany cen nie wpłyną na zwiększenie globalnej kwoty wydatków przeznaczonych na zakup nasion lub surowca tytoniowego;
- 2) ustalania, w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Cen, wysokości sezonowych dopłat do cen skupu liści i nasion tytoniu.

§ 5. Tracą moc uchwały:

- 1) nr 483 Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1955 r. w sprawie zasad zawierania umów o uprawę i dostawę tytoniu oraz cen zakupu tytoniu krajowego ze zbiorów roku 1956 i lat następnych (Monitor Polski Nr 59, poz. 719 oraz z 1956 r. Nr 84, poz. 984);
- 2) nr 124 Rady Ministrów z dnia 28 marca 1957 r. w sprawie cen zakupu tytoniu krajowego ze zbiorów 1957 r. i lat następnych (Monitor Polski Nr 32, poz. 215 oraz z 1959 r. Nr 15, poz. 63);
- 3) nr 89 Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1963 r. w sprawie zmiany cen wykupu liści i nasion tytoniu krajowego ze zbiorów roku 1963 i lat następnych (Monitor Polski Nr 16, poz. 94).

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje poczynając od kontraktacji i wykupu liści i nasion tytoniu ze zbiorów 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz